

SOPHIE KINSELLA

HĽADÁ SA AUDREY

JE OKEJ POVEDAŤ NIE.

JE OKEJ POVEDAŤ: O TOMTO SA NECHCEM BAVIŤ.

**HĽADÁ SA
AUDREY**

Sophie Kinsella je autorkou knihy *Závislá
od nákupov* a titulov pre dospelých.

Viac informácií o autorke a jej knihách
nájdete na www.sophiekinsella.co.uk
a na sociálnych sieťach: Twitter @KinsellaSophie,
Facebook/SophieKinsellaOfficial
a Instagram/sophiekinsellawriter

HL'ADÁ SA AUDREY

SOPHIE
KINSELLA

slovart

Copyright © Sophie Kinsella 2015
Translation © Jana Vlašičová 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2291-0
www.slovart.sk

Všetkým mojim deťom, každé z nich
ma inšpirovalo k napísaniu tejto knihy.

Bože, mama sa zbláznila.

Nie tak ako zvyčajne. Naozaj sa zbláznila.

Zvyčajne to vyzerá takto: Mama vraví: „Mali by sme vyskúšať tú skvelú bezlepkovú diétu, o ktorej som sa dočítala v časopise!“ A tak kúpi tri bezlepkové chleby. Sú také hnusné, že nám z nich vykrúca ústa. Všetci sa vzbúrime, mama nenápadne rozmrví chlieb do záhona s kvetmi a ďalší týždeň sa už stravujeme ako predtým. Tak to vyzerá, keď sa mama zblázni bežným spôsobom.

Teraz to však bolo naozaj vážne.

Mama stála v spálni pri okne s vyhlídkou na Rosewood Close, kde bývame. Nie, musím sa opraviť – stála znie príliš normálne. Balansovala a nakláňala sa cez okenný rám a v očiach mala šialený výraz. V rukách držala počítač môjho brata Franka. Nebezpečne ho presúvala cez okennú rímšu. Čakali sme, že ho už-už pustí na zem. Stál asi tisíc eur.

Uvedomovala si to vôbec? Tisíc eur. Stále nám vyčíta, že nepoznáme hodnotu peňazí. Neustále opakuje: „Viete vôbec, aké ťažké je zarobiť pätnásť eur?“ alebo:

„Keby ste za tú elektrinu museli zaplatiť vy, šetrili by ste ňou.“

Hm, zarobiť tisíc eur a potom ich úmyselne hodiť o zem, to je veľmi rozumné...

Na trávniku pred domom poskakoval Frank vo svojom obľúbenom tričku s obrázkom zo seriálu *Teória veľkého tresku*. Chytil sa za hlavu a čosi v panike brblal.

„Mami,“ hlas mal od strachu piskľavý. „Mami, to je môj počítač.“

„Ja viem, že je to tvoj počítač!“ kričala hystericky mama. „Hádam si nemyslíš, že to neviem!“

„Mami, prosím, mohli by sme sa porozprávať?“

„Ja som sa s tebou už pokúšala porozprávať!“ odpovedala namosúrene mama. „Skúšala som to po dobrom, skúšala som argumentovať, prosiť, logicky zdôvodňovať, podplácať... vyskúšala som už všetko! Frank, naozaj VŠETKO!“

„Ale ja ten počítač potrebujem!“

„Nepotrebuješ!“ kričala mama tak nahnevane, až som cúvla.

„Mama sa chystá vyhodiť tvoj počítač?“ pribehol na trávnik Félix a pozeral hore, na tvári mal neveriaci výraz a zároveň radosť. Félix je náš najmladší brat. Má štyri roky. Väčšina udalostí v živote u neho vyvoláva údiv a radosť zároveň. Nákladné auto na ulici! Kečup! Dlhý hranolček! Mama hádžuca počítač z okna je len ďalší zo zoznamu každodenných zázrakov.

„Áno! A počítač sa pokazí,“ odsekol Frank nahnevane. „A ty si už nikdy nezahraš *Hviezdne vojny*.“

Félixov výraz tváre sa zmenil na zdesenie a mamu to znova nakoplo.

„Frank, nevyvršuj sa na bratovi!“ zajačala.

Teraz už vyšli von aj naši najbližší susedia McDugganovci, aby si pozreli výstup zblízka. A keď ich dvanásťročný syn Ollie zbadal, čo sa mama chystá urobiť, skríkol: „Niééé!“

„Pani Turnerová!“ bežal cez ulicu na náš trávnik a spolu s Frankom vysielal k mame prosebné pohľady.

Ollie sa občas s Frankom hráva na internete hru *Land of Conquerors* – to vtedy, keď má Frank lepšiu náladu a nemá nikoho iného, s kým by si zahral. Preto Ollie vyzeral ešte vyplašenejšie než Frank.

„Prosím, nezničte ten počítač, pani Turnerová,“ žobronil a celý sa pri tom triasol. „Sú tam uložené všetky Frankove komentáre k hrám. Sú také vtipné.“ Pozrel sa na Franka. „Naozaj sú vtipné.“

„Dík,“ zašepkal Frank.

„Tvoja mama sa podobá na...“ nervózne zažmurkal Ollie. „Podobá sa na bohyňu vojny v siedmom leveli toho rozšíreného vydania.“

„Na koho sa podobám?“ dožadovala sa mama vysvetlenia.

„To mal byť kompliment,“ odvrkol Frank a prevrátil oči. „Vedela by si to, keby si hrala hry. A je to v ôsmom leveli,“ opravil Ollieho.

„Jasné, v ôsmom,“ rýchlo pritakal Ollie.

„Veď vy ani neviete poriadne po slovensky!“ vytočila sa mama. „Aký level? Úroveň, nie? Skutočný život sa nekladá z levelov!“

„Mami, prosím,“ skúšal to opäť Frank. „Urobím všetko, čo povieš. Vyložím umývačku. Každý večer zavolám babičke. A budem...“ divoko mával okolo seba rukami. „Budem čítať hluchým deťom.“

Čítať hluchým deťom? Počuje vôbec, čo hovorí?

„Hluchým deťom?“ vybuchla mama. „*Hluchým deťom?* Nepotrebujem, aby si čítal hluchým deťom! Ty si ten najhluchší v okolí! Nikdy nepočúvaš, čo ti hovorím – stále máš v ušiach tie hlúpe slúchadlá...”

„Anna!“ začula som vonku ocka. Medzitým z domov povychádzali ďalší susedia. Týmto sme sa oficiálne zaradili do zoznamu susedských konfliktov.

„Anna!“ zvolal znova ocko.

„Nechaj ma, Chris,“ varovne odsekla mama a ja som si všimla, ako ocko naprázdno preglgol. Ocko je vysoký, pekný chlap – vyzerá ako z reklamy na autá. Pôsobí seabavedome a vodcovsky, ale v skutočnosti nepatrí medzi jednotky, pokiaľ ide o priebojnosť.

Nie, tak som to nemyslela. Patrí medzi jednotky v mnohých oblastiach – aspoň myslím. To len mama je vždy väčšia jednotka, pokiaľ ide o priebojnosť. Je silná a panovačná, a pekná, a panovačná.

Slovo panovačná som použila dvakrát.

Urobte si z toho vlastný záver.

„Viem, že si nahnevaná, zlatko,“ pokúšal sa ju upokojiť ocko. „Ale nie je to trochu prehnané?“

„Prehnané? On to preháňa! Je závislý, Chris!“

„Nie som!“ zvolal Frank.

„Len vravím...”

„Čo?“ Mama sa pozrela na ocka. „Čo vravíš?“

„Ak ten počítač hodíš odtiaľ, zničíš nám auto,“ pokrčil plecami ocko. „Čo keby si sa posunula trochu doľava?“

„Kašlem na auto! Robím to pre jeho dobro!“ povedala a vystrčila počítač ešte viac cez okennú rímsu. Všetci vrátane pozorujúcich susedov sme zhíkli.

„Pre moje dobro?“ kričal Frank na mamu. „Keby ti na mne záležalo, nikdy by si mi nezničila počítač!“

„A keby tebe záležalo na mne, Frank, nikdy by si za mojím chrbtom nevstal o druhej ráno, aby si hral nejakú hlúpu hru s cudzími ľuďmi v Kórei!“

„Vstal si o druhej ráno?“ opýtal sa Ollie s úžasom v hlase.

„Áno, trénoval som,“ odvetil Frank. „Trénoval som,“ zopakoval to smerom k mame. „Blíži sa turnaj! Vždy si mi vravela, že si mám určiť nejaký cieľ! Tak už ho mám!“

„Kde som len urobila chybu?“

„Ach, Audrey,“ všimol si ma Ollie. „Ahoj, ako sa máš?“

Zľakla som sa a zacúvala do izby. Okno mojej izby je zastrčené v rohu, nikto si ma nemal všimnúť. A určite nie Ollie, ktorý – o čom som presvedčená – je do mňa buchnutý, hoci je o dva roky mladší a asi o hlavu nižší.

„Pozri, celebrita!“ zažartoval Ollieho otec Rob. Volá ma tak už štyri týždne, aj keď ho mama s ockom prosili, nech s tým prestane. Myslí si, že je to vtipné a že moji rodičia nemajú zmysel pre humor. (Všimla som si, že ľudia, ktorí si myslia, že sú vtipní, sú zvyčajne necitliví hlupáci.)

Myslím si, že tentoraz si mama s ockom jeho vtipnú poznámku nevšimli. Mama pokračovala vo svojej obvyklej pesničke: „Kde som len spravila chybu?“ a ocko ju nervózne sledoval.

„Žiadnu chybu si neurobila!“ zvolal. „Všetko je v poriadku! Miláčik, poď dolu, dáme si drink. Polož ten počítač...“ povedal a pri pohľade na jej výraz tváre dodal: „z okna ho môžeš vyhodiť neskôr!“

Mama sa ani len nepohla. Počítač sa prehupoval cez okraj rímsy a otec ustupoval. „Zlatko, trochu som premýšľal o aute... práve sme ho splatili...“ Pohlol sa k autu a kryl sa rukami, akoby sa počítač už-úž rútil k zemi.

„Zoženťe plachtu!“ zvrieskol Ollie, akoby ho prebra-
li k životu. „Zachráňte ten počítač! Potrebujeme plachtu!
Postavíme sa do kruhu...”

Zdalo sa, akoby to mama nepočula. „Dojčila som ťa!“
vrieskala na Franka. „Čítala som ti Macka Pú! Chcela som
z teba vychovať slušného človeka, ktorého budú baviť
knihy a umenie, príroda a múzeá a možno nejaký šport...”

„Ale tá hra je vlastne súťaž!“ kričal Frank. „Nič o tom
nevieš! Nie je to len tak! Vieš, že suma určená pre víťazov
tohtoročnej súťaže, ktorá sa koná v Toronte, sa vyšplhala
na šesť miliónov dolárov?”

„To nám neustále omieľaš!“ vybuchla mama. „Zna-
mená to vari, že sa to chystáš vyhrať a byť za vodou?”

„Možno,“ pozrel sa na ňu nepriateľsky. „Ak budem
dosť trénovať.”

„Frank, spamätaj sa!“ Hlas mala taký prenikavý a znel
tak blízko, až ma to vydesilo. „Nie, do tej súťaže sa nepri-
hlásiš, tú hlúpu šesťmiliónovú výhru nezískaš a svoje ži-
vobyťie si na hraní nepostavíš! TO SA NIKDY NESTANE!”

Pred mesiacom...

Celé sa to začalo článkom v novinách *Daily Mail*. Vlastne, u nás doma sa veľa vecí začína článkami v *Daily Mail*.

Mama sa začala ošívať svojím typickým spôsobom. Práve sme dovečerali, spratávali zo stola a ona si pri pohári vína čítala noviny. Túto chvíľku volá *Čas pre seba*. Zastavila sa pri jednom článku. Ponad jej plece som zazrela nadpis:

**OSEM ZNAKOV, PODĽA KTORÝCH
POZNÁTE, ŽE JE VAŠE DIEŤA ZÁVISLÉ
OD POČÍTAČOVÝCH HIER**

„Ach, bože,“ šomrala. „Ach, bože.“ Prstom prechádzala cez zoznam a dych sa jej zrýchľoval. Snažila som sa niečo z článku zachytiť. Jeden bod hlásal:

Podráždenosť a náladovosť

Cha. Cha. Cha.

Pre prípad, že to ešte nevíete, takto sa smejem, keď som sarkastická.

Ale no tak, *náladovosť*, vážne? Napríklad, James Dean bol náladový vo filme *Rebel bez príčiny* (mám plagát k tomu filmu – je to ten najlepší plagát, najlepší film a najpríťažlivejší herec na svete – prečo, prečo, tak prečo musel umrieť?). Hm, znamená to teda, že James Dean bol závislý od počítačových hier? Počkať.

Presne tak.

Nič z toho však mama povedať nemôžem, pretože je to logické a mama logike neverí. Verí horoskopom a zelenému čaju. Ach, a samozrejme, novinám *Daily Mail*.

OSEM ZNAKOV, PODĽA KTORÝCH ZISTÍTE, ŽE JE VAŠA MAMA ZÁVISLÁ OD NOVÍN *DAILY MAIL*:

1. Číta ich každý deň.
2. Uverí všetkému, čo sa v nich píše.
3. Ak sa jej ich pokúsite zobrať z rúk, prudko ich potiahne a zvolá: „Ideš!“, akoby ste sa jej práve pokúšali uniesť dieťa.
4. Ak si v nich prečíta strašidelný článok o vitamíne D, všetkých nás donúti vyzliecť si tričká a ísť sa opaľovať (alebo na nás aplikuje ľadový kúpeľ).
5. Keď sa v nich dočíta príšerné veci o melanóme, všetci sa musíme natrieť krémom s ochranným faktorom.
6. Keď je v nich článok o kréme, ktorý SKUTOČNE funguje, okamžite si ho objedná. V momente vytiahne svoj iPad a koná.

7. Ak sme na dovolenke a tieto noviny tam nemajú, má skutočne vážne abstinénčné príznaky. Myslím, že *toto* je skutočná ukážka podráždenia a náladovosti.
8. Raz si predsavzala, že sa novín počas pôstu vzdá. Vydžalo jej to asi dve hodiny.

Každopádne platí, že so závislosťou našej mamy nemôžeme nič urobiť – len dúfať, že nespôsobí príliš veľa škôd na životoch. (Už aj tak spôsobila obrovské škody na našej obývačke – po prečítaní prílohy o interiérovom dizajne si položila otázku: „Prečo ručne nepremaľovať všetok nábytok?“)

Frank vkráčal do kuchyne, na sebe mal tričko s nápisom HRÁM LOC, TEDA SOM, v ušiach slúchadlá, v ruke mobil. Mama odložila noviny a začala si ho premeriavať.

(Tento výraz som nikdy nepochopila. Prečo premeriavať? Aj tak je to jedno.)

„Frank,“ oslovila ho. „Koľko hodín si tento týždeň strávil hraním počítačových hier?“

„Definuj pojem počítačová hra,“ odvetil Frank a ani len neodtrhol oči od mobilu.

„Prosím?“ mama sa na mňa neisto pozrela a ja som pokrčila plecami. „Veď vieš. Počítačové hry. Koľko hodín? FRANK!“ Keďže ani len nenaznačil, že by chcel odpovedať, začala kričať. „Koľko hodín? Vyber si tie veci z uší!“

„Čo?“ opýtal sa Frank a vybral si slúchadlá. Zažmurkal, akoby nepočul otázku. „Je to dôležité?“

„Áno, je to dôležité!“ napajedila sa mama. „Chcem, aby si mi povedal, koľko hodín týždenne hráš počítačové hry. Hneď teraz. Spočítaj to.“

„To neviem,“ odvetil Frank pokojne.

„Nevieš? Ako to myslíš, že nevieš?“

„Neviem, čo myslíš, keď hovoríš o počítačových hrách,“ odpovedal Frank s natrénovanou trpezlivosťou. „Myslíš tým doslova počítačové hry alebo všetky hry vrátane tých, čo sa hrám na hracích konzolách Xbox a PlayStation? Mám do toho zarátať aj hry na mobile? Prosím, zdefinuj, čo tým myslíš.“

Frank je hlupák. Vážne si nevšimol, že mama sa práve nachádza v počiatočnom štádiu hnevu, ktoré ešte len bude naberať na sile?

„Myslím tým všetko, čo deformuje tvoju myseľ!“ zamávala mama novinami. „Uvedomuješ si nebezpečenstvo tých hier? Vieš, že sa tvoj mozog správne nevyvíja? Tvoj MOZOG, Frank! Najvzácnejší orgán, ktorý máš.“

Frank sa ironicky zasmial a ja som si nemohla pomôcť, musela som sa uchechtnúť tiež. Frank je vlastne veľmi vtipný.

„Tak na toto nebudem reagovať,“ odvetila mama s kamenným výrazom tváre. „Iba to potvrdzuje, čo som práve povedala.“

„Nie, nepotvrdzuje,“ odvetil Frank a otvoril chladničku. Vybral škatuľu čokoládového mlieka a rovno sa z nej napil, čo je riadne nechutné.

„Nerob to!“ štekla som po ňom.

„Upokoj sa. Je tam ešte jedno.“

„Už toho mám dosť! Obmedzíme čas, ktorý tráviš hram, mladý muž,“ povedala mama a plesla novinami, aby svoje slová zdôraznila.

Mladý muž. To znamená, že zapojí aj ocka. Keď použije výraz *mladý muž* alebo *slečna*, je isté, že na druhý deň sa bude konať nejaké príšerné rodinné stretnutie, kde bude

ocko zastávať mamin názor, aj keď nerozumie ani polovicu toho, čo vraví.

Hm, to však nie je môj problém.

Nebol to môj problém, pokiaľ mama ešte v ten večer nevpálila do mojej izby a nedožadovala sa odpovede: „Audrey, čo je to *Land of Conquerors*?“

Zdvihla som oči od módneho časopisu a sledovala som ju. Vyzerala nervózne. Líca mala ružové a pravú ruku držala v polohe, akoby práve pustila z rúk počítačovú myš. Určite na internete pátrala po informáciách ohľadne závislosti od počítačových hier. Skrátka to viem.

„Hra.“

„Viem, že je to hra, ale prečo ju Frank stále hrá? Ty ju nehráš, však?“ mama znela podráždene.

„Nie.“ Hrala som ju, ale až tak ma nenadchla. Myslím tým, že hodinku alebo dve si ju rada zahrám, ale viac nie.

„Tak čo ho na tom tak baví?“

„No, veď vieš...“ Na chvíľu som sa zamyslela. „Je to vzrušujúce. Dostávaš rôzne odmeny. A aj tí hrdinovia sú celkom dobrí. Má to dobrú grafiku a práve predstavili nový tím bojovníkov s novými schopnosťami, takže...“ pokrčila som plecami.

Mama vyzerala zmätenejšie ako kedykoľvek predtým. Problém je, že ona hry nehrá. Takže je takmer nemožné vysvetliť jej, aký je rozdiel medzi hrami *Land of Conquerors* a, povedzme, *Pacmanom* z roku 1985.

„Videá sa dajú nájsť aj na YouTube,“ náhle mi niečo napadlo. „Ľudia k tej hre pridávajú komentáre. Počkaj.“

Zatiaľ čo na iPade hľadám nejaké video, mama si sadá a prezerá si izbu. Snaží sa správať normálne, ale všimla

som si, ako jej modré oči skenujú hĺby vecí a hľadajú... čo vlastne hľadajú? Čokoľvek. Všetko. Pravda je, že s mamou sme už dávno nezažili normálnu spoločnú chvíľku. Je stále v strehu.

Po všetkom, čo sa udialo, je práve toto najsmutnejšie. Už sa nevieme vrátiť do normálu. Aj tá najnevinnejšia poznámka z mojej strany spustí u mamy reakciu, ktorú akoby si ani neuvedomovala. Mozog jej hneď začne pracovať na plné obrátky: *Čo tým myslela? Je Audrey v poriadku? Čo mi tým chce Audrey povedať?*

Zbadala som, ako podrobne študuje moje roztrhané džínsy prevesené cez stoličku – akoby niesli nejaký temný odkaz. Hoci jediný odkaz, ktorý nesú, je, že som z nich vyrástla. Za posledný rok som vyrástla o viac než sedem centimetrov, takže teraz meriam 173 centimetrov. Na štrnásťročnú som pomerne vysoká. Ľudia vravia, že sa podobám na mamu, ale nie som taká pekná ako ona. Mama má krásne modré oči. Vyzerajú ako modré diamanty. Moje sú také nijaké. Niežeby ich bolo teraz za tými tmavými okuliarmi veľmi vidieť.

Len, aby ste si ma vedeli predstaviť – som dosť chudá, pomerne neopísateľná, nosím čierne tričko a úzke džínsy. A stále nosím tmavé slnečné okuliare, dokonca aj vo vnútri. Je to... Niečo také... Také moje, teda aspoň myslím. Tak vznikli aj žartíky nášho suseda Roba o celebritite. Videl ma, ako v tmavých okuliaroch v daždi vystupujem z auta a hneď začal: „Načo sú ti tie okuliare? Čo si Angelina Jolie?“

Nie, nejde mi o to vyzeráť štyľovo. Mám na to svoje dôvody.

O ktorých teraz určite chcete vedieť viac.

Teda, aspoň myslím.

Chápem vás, ale je to súkromné. A ja si nie som istá, že som pripravená vám o tom povedať. Ak chcete, pokojne si myslite, že som čudná. Na svete je dosť čudákov.

„Aha, tu to máme,“ našla som nejaké video youtubera, ktorý sa volá Archy. Je zo Švédska a Frankovi sa jeho videá páčia. Nakrúca sa, ako hrá *Land of Conquerors*, a vtipne hru komentuje. Ako sa dalo čakať, vysvetliť to mame trvalo neskutočne dlho.

„Prečo sa pozeráš, ako tú hru hrá niekto iný?“ nechápavo sa spýtala. „Prečo? Veď je to úplná strata času, či nie?“

„No. Neviem. Tak to skrátka funguje,“ odpovedala som.

Na chvíľu zavládlo ticho. Mama sledovala, čo sa deje na obrazovke a vyzerala ako profesorka, ktorá sa snaží dešifrovať egyptské hieroglyfy. V hre práve došlo k obrovskej explózii a mamou myklo.

„Prečo to vždy musí byť o zabíjaní? Keby som hry navrhovala ja, snažila by som sa sústrediť na nejakú myšlienku. Politiku. Problémy...“ Vidím, ako sa jej v hlave rodí nový nápad. „Čo tak nová hra s názvom *Diskutuj*? Ponechali by sme súťaživý prvok, ale body by sa získavali za debatovanie.“

„A presne pre toto nie sme nechutne bohatí,“ skonštatovala som, akoby som to hovorila niekomu inému.

Snažila som sa nájsť ďalšie video, keď do izby prifrčal Félix.

„*Candy Crush!*“ zvýskol od radosti, keď zbadal môj iPad a mama s hrôzou zalapala po dychu.

„Ako to, že to pozná?“ dožadovala sa odpovede. „Vypni to. Ďalšieho závisláka v dome mať nechcem!“

Ups. Pravdepodobne som to bola ja, kto zoznámil Félixu s hrou *Candy Crush*. Niežeby vedel, ako sa hrá.